

Πρός Αυτόν, ως «λίθον ζῶντα ... ἐκλεκτόν καί ἔντιμον» (Α' Πέτρ. β', 4) προσέβλεψε, μέσα στους αιώνες τῆς σκληρῆς δουλείας του, καί ὁ Κυπριακός Ἑλληνισμός. Σ' αὐτόν στήριξε τίς ἐλπίδες του, γιά νά μπορέσει νά ἐπιβιώσει μπροστά στή λαίλαπα τόσων κατακτητῶν. Ἀντιπαρέβαλλε τά παθήματά του πρὸς τό πάθος τοῦ Χριστοῦ καί ἔπαιρνε κουράγιο. Σύγκρινε τούς ἐμπτυσμούς, τίς μαστιγες καί τούς κολαφισμούς, πού δεχόταν ἀπό διάφορες κατευθύνσεις ἢ πατρίδα του, πρὸς τούς ἀντίστοιχους «ὄνειδισμούς» τοῦ Χριστοῦ, καί χαλύβδωνε τό φρόνημά του. Κατανοοῦσε ὅτι ἡ στάση, πού ἐπιδείκνυαν ἀπέναντί του οἱ ἐκάστοτε Πιλᾶτοι, Ἕλληνες καί Καϊάφες τῆς διεθνούς σκηνῆς, ἐπιβεβαίωναν τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ ὅτι «οὐκ ἔστι δοῦλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ» καί προσέβλεπε μέ αἰσιοδοξία στό μέλλον.

Κατά τά τελευταία τριάντα τέσσερα χρόνια, ὅμως, τό δράμα τοῦ λαοῦ μας κορυφώθηκε. Ἐθνικό ξεκαθάρισμα, ἐποικισμός καί τουρκοποίηση τῆς κατεχόμενης γῆς μας εἶναι τά νέα δεδομένα τῆς βάρβαρης τουρκικῆς ἐπιδρομῆς καί κατοχῆς, πέραν τῶν δεινῶν τῆς προσφυγοποίησης, τοῦ πόνου γιά τούς φονευθέντες καί τῆς ἀγωνίας γιά τούς ἀγνοούμενους. Θά πρέπει, ἐν τούτοις, πάση θυσίᾳ, νά ἀντέξουμε μέχρι τό τέλος, μέχρι καί τῆς πατρίδας μας τήν ἀνάσταση. Γι' αὐτό καί κάποια σημεῖα κοπώσεως, πού ἄρχισαν νά ἀναφαίνονται σέ μερικούς ἀπό τήν πολυετῆ ἄρση τοῦ σταυροῦ, πρέπει ἄμεσα νά ἀντιμετωπισθοῦν.

Ἐπειγόμεστε γιά λύση τοῦ προβλήματός μας, ἀλλά ἐπιδίωξή μας εἶναι μία ὀρθή λύση, ὅχι ὅποια-δήποτε διευθέτηση. Ἐπιζητοῦμε σύντμηση τοῦ χρόνου τῆς δοκιμασίας μας, ὅχι ὅμως σέ βάρος τῶν δικαιωμάτων τοῦ λαοῦ μας. Μιλοῦμε γιά συμβιβασμό, ἀλλά ἔχουν καί οἱ ὑποχωρήσεις τά ὅριά τους, τά ὁποῖα, νομίζουμε, πῶς ἔχουμε ἀπό καιρό ὑπερβεῖ. Καί δέν θά πρέπει νά συγχύζουμε τόν τελικό μας στόχο, πού θά πρέπει νά εἶναι ἡ ἀπελευθέρωση τῆς πατρίδας μας, μέ κάποιες διευκολύνσεις τῆς καθημερινότητας, πού πιθανόν νά εὐνοοῦν τόν κατακτητή καί νά τόν δικαιολογοῦν στά μάτια τῶν ξένων. Ἡ Τουρκία δέν ἔχει διαφοροποιήσει καθόλου τήν στάση της. Ἀντίθετα, ἐπαναλαμβάνει τίς διχοτομικές θέσεις της σέ κάθε εὐκαιρία. Θά πρέπει, ἐπομένως, νά εἴμαστε πολύ προσεκτικοί, ὥστε ἡ πρόθεσή μας, νά δείξουμε στόν ἔξω κόσμο ὅτι ἐπιδιώκουμε λύση, νά μή μᾶς ὀδηγήσει σέ νέες ὑποχωρήσεις.

Γιά ἐπίτευξη τοῦ στόχου μας χρειάζεται, περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη φορά, ἡ ἐνότητα ὅλων μας. Γι' αὐτό καί καλοῦμε πατρικά ὅλους σέ ἕνα ἀρραγές μέτωπο, ὥστε νά θωρακίσουμε τήν Κυβέρνησή μας, γιά νά μπορέσει καί αὐτή, μέ τή σειρά της, νά διεκδικήσει ἀπό θέσεως ἰσχύος τά δίκαιά μας. Μόνο μέ μία μονολιθική ἐνότητα τό σκοτάδι, πού ἀπλώνεται σήμερα γύρω μας, θά ὑποχωρήσει, καί στό φῶς, πού θά τό διαδεχθεῖ, θά ἀκούσουμε καί ἐμεῖς, ὅπως οἱ Μυροφόρες, ὅτι «θρήνου ὁ καιρός πέπαυται». Εἴμαστε σίγουροι πῶς, ἂν μείνουμε ἀταλάντευτοι στίς θέσεις καί στίς ἀρχές μας, θά μπορέσουμε νά διαρρήξουμε τά δεσμά τῆς δουλείας καί τῆς κατοχῆς καί μέ τή δύναμη τοῦ Ἀναστάσιου Κυρίου νά φτάσουμε καί στήν ἐθνική ἐλευθερία καί λύτρωση.

Μέ τίς σκέψεις αὐτές ἀπονέμουμε πρὸς ὅλους τήν πατρική εὐλογία μας καί ἀπευθύνουμε τό χαιρετισμό τῆς ἀγάπης μας. Στέλλουμε μήνυμα ἐλπίδας καί ἐγκαρτέρησης στους πρόσφυγες, στους συγγενεῖς τῶν ἀγνοουμένων μας καί στους ἡρωϊκοῦς ἐγκλωβισμένους μας. Εὐχόμεστε ὅπως ὁ Ἀναστάσιος Κύριος εὐλογεῖ, καθοδηγεῖ καί στηρίζει ὅλους, ἡγεσία καί λαό, στήν πορεία τοῦ χρέους καί τῆς εὐθύνης.

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Κύπρου,
Ἱ. Ἁγιο Πάσχα 2008.

Εὐχέτης ἐν Χριστῷ Ἀναστάσιος διάπυρος

Ἱ. Ἁγιο Πάσχα 2008

ΣΗΜ.: Οἱ Ἐφημέριοι καθίστανται ὑπεύθυνοι γιά τήν ἀνάγνωση τῆς Ἐγκυκλίου μετά τό ἐθνικό Εὐαγγέλιο καί τό «Χριστός Ἀνέστη» καί ὅποσοδήποτε πρὸ τῆς μεγάλης συναπτῆς, στήν ἐξέδρα, ὅπου θά τελεσθεῖ ἡ ἀκολουθία τῆς Ἀνάστασης.